

10/488

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ
T.B.M.M. GRUP BAŞKANLIĞI

Tarih: 04.11.2009

Sayı: 2009/4458

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Terörle mücadelede yıllardır güvenlik güçleri ile birlikte yer alan Geçici Köy Korucularının ciddi sorunları bulunmaktadır. Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü uğrunda yıllardır en zor şartlarda görev yapan ve şimdiye kadar 1300'den fazla şehit veren geçici köy korucuları ile ilgili sorunların araştırılması amacıyla, Anayasanın 98 nci maddesi ve TBMM İç Tüzüğü'nün 104 ve 105 nci maddeleri gereğince Meclis Araştırması yapılmasını arz ederiz.

1. Kamil Erdal SİPAHİ - İzmir
2. Mehmet ŞANDIR - Mersin
3. Oktay VURAL - İzmir
4. Faruk BAL - Konya
5. Akif AKKUŞ - Mersin
6. Kadir URAL - Mersin
7. Metin ÇOBANOĞLU - Kırşehir
8. Şenol BAL - İzmir
9. Ahmet Kenan TANRIKULU - İzmir
10. Recep TANER - Aydın
11. Beytullah ASİL -Eskişehir
12. İsmet BÜYÜKATAMAN - Bursa
13. Rıdvan YALÇIN - Ordu
14. Behiç ÇELİK - Mersin
15. Ali UZUNIRMAK - Aydın
16. Durmuşali TORLAK - İstanbul
17. Necati ÖZENSOY - Bursa
18. Bekir AKSOY - Ankara
19. Zeki ERTUGAY - Erzurum
20. Ahmet Deniz BÖLÜKBAŞI - Ankara
21. Gürcan DAĞDAŞ - Kars
22. Recai YILDIRIM - Adana

GEREKÇE

Köy koruculuğunun geçmişi 1924 yılına gitmektedir. 442 Sayılı Köy Kanunu ile "Köy sınırları içinde, herkesin ırzını, canını ve malını korumak için muhtarın emrinde, silahlı ve jandarma gibi görev yapacak köy korucularının görevlendirilmesi" öngörülmüştü. Silahlandırılacak gönüllü köy korucularının sorumluluğu köylüyü, eşkıyadan ve mahsul zamanında çapulculardan korumak olarak belirlenmişti. Doğu ve Güneydoğu'da terör olayları ciddileşince 1985 yılında bu eski kanuna bir madde eklendi. Köy koruculuğu "kurumsallaştırıldı". 3175 Sayılı Kanun'la 442 sayılı kanuna eklenen bu maddede "...şiddet hareketlerine ait ciddi belirtilerin köyde veya çevrede ortaya çıkması veya herhangi bir sebep ile köylünün canına ve malına tecavüz olaylarının artması halinde Valinin teklifi ve İçişleri Bakanının onayı ile yeteri kadar Geçici Köy Korucusu görevlendirilebileceği belirtilmektedir.

1985 yılında 22 ilde geçici köy koruculuğu uygulaması başlatılmıştır. 1987 yılında OHAL yürürlüğe girmiş, çatışmalar arttıkça korucu sayısı da artmıştır. 1988 yılında 14 bin olan korucu sayısı, 1992 yılında koruculara maaş bağlanmasından sonra hızla artmış, 1993 yılında 13 ilde daha koruculuk uygulaması başlatılmıştır. Böylece korucuların bulunduğu il sayısı 35'e çıkmıştır. Korucu sayısı 1995'lerde 62 bine, 2000 yılına doğru 90 bine yükselmiştir, 2000 yılında korucu alımı durdurulmuştur. 2005 yılında koruculara ve ailelerine yeşil kart verilmesi kararlaştırılmış, 2008 yılında Bakanlar Kurulu kararıyla 10 bin korucu daha alınmıştır.

Halen sayıları 59.000'e yaklaşan Geçici Köy Korucuları; Güneydoğudaki sorunun etnik bir sorun değil, terör sorunu olduğu konusundaki en önemli dayanaktır. Nitekim yıllardır devam eden mücadelede resmi kayıtlarla 1353 şehit ve binlerce yaralı vermişlerdir.

Son olarak 27.05.2007 tarihinde 442 sayılı Köy Kanununda yapılan bazı değişikliklerle durumlarının düzeltilmesi amaçlanmışsa da, yapılan düzenlemeler ihtiyaçların çok gerisinde kalmıştır.

Aynı şekilde, ilgili Kanuna dayanarak yayımlanan 09.01.2008 tarih ve 2008/13105 sayılı Geçici Köy Korucuları Yönetmeliği de mali ve sosyal sorunların karşılanmasında yeterli olamamıştır.

Geçici Köy Korucularının en önemli sorunları aşağıda belirtilmiştir.

- Aylıkları yetersizdir.
- Emekli aylıkları çok düşük olup, yaşlılık aylığı ile arasında fark yoktur.
- Operasyon tazminatı adı altındaki miktar çok düşük olup, birçok yerde ödenmemektedir.
- Yeşil kart dışında bir sağlık güvenceleri olmayıp, bu kartlarda, aylık aldıkları gerekçesiyle toplanmaktadır.
- Operasyonlar için yol ve kumanya parası alamamakta, bu ihtiyaçları kendileri karşılamaktadır.

Bütün bu sorunlardan çok daha önemli ve vahim olarak; hükümetin başlattığı "Açılım" adındaki yıkım projesi ile gelecekleri konusunda çok ciddi endişeler taşımaya başlamışlardır.